

מסורת הש"ס

(א) ונקמן פה: פה כמותות
 (ב) ושלל ע. ושלל ע. ושלל ע. ושלל ע.
 (ג) זכמים פ: (ד) ושלל ע. ושלל ע.
 ע"ש פסקים לו. ע"ש.
 (ה) ושלל ע: ושלל ע. (ו) ושל
 חוס: צ"מ נג. ד"ה וכן נכסו
 ותוס' לעיל עב. ד"ה וכן נכסו.
 (ז) ושלל ע: ושלל ע. (ח) שנת
 כה. כמותות לה. (ט) שנת
 כו. (י) ממות יד:
 (יא) ושלל ע. (ב) ושלל ע.
 ע"ש.

תורה אור השלם

1. איש איש מוצר עבדו
 והוא יצא עמו או יבן
 בקדשים לא יאכל עד
 אשר יטהר ויבצע בקל
 טמא נפש או איש אשר
 תמא מקנה ושבטת יצא.
 ויקרא כב ד
2. אל תאכלו מפניו נא
 ובשל מבשל פרים כי
 אם יצא אש ראשו על
 בקריו ועל קרבו: ולא
 תחיתו ממנו עד בקר
 ודבר ממנו עד בקר
 כאש תשרוף:
3. לא תאכלו באני ממנו
 ולא עברתי ממנו בטמא
 ולא נתתי ממנו למת
 שמעתי בקול ה' אלהי
 עשיתי ככל אשר
 צויתני: ודברתי כי די
 וידבר ה' אל אהרן
 ואני הנה נתתי לך את
 מעשרת תרומותי לכל
 קדשי בני ישראל לך
 נתתים לשמחה ולבניך
 ללקח עולם:

במדבר יח ה

הגהות הב"ח

(א) נמי בהמה למה לי
 (ב) מעשר מו"מ. וי"ז
 ס"א דרמא מעשר בו:
 (ג) תוס' ד"ה הכי גרים
 וכו' במחוסר כפורים יבשר
 ג'ול ומיתת לו נמק:
 (ד) ד"ה מה וכו' שכן
 פנקע"ב כ"ל וזאת סמ"ך
 נמק: (ה) ד"ה מה וכו'
 ומוריס דלעיל קאי ג'ול
 ומיתת דכח נמק:
 (ו) ד"ה ליקח וכו' נמק:
 הכי פריך:

הגהות הגר"א

[א] נמי' דפליג עליה דר'
 עקיבא תל"מ' וזמנה דתקן
 פה המפלט:

הגהות מהר"ב

[א] תוס' ד"ה חד לנפיה
 וכו'. ג"כ ע"י מנחות נה
 ע"כ חוס' ד"ה אין לוקן
 וכו' דר"ק:

הערל פרק שמיני יבמות

עד.

עין משפט
 גר מצוה

נה א מ"י פ"ד מהלכות
 פרה אלוהה ה' יד:
 נו ב מ"י פ"ג מהל'
 מרומות הלכה יד
 ופ"א הלכה א טו"ע י"ד
 סימן שלא ספק י"ט:

תוספות ישינים

תל"ה ממנו כמיני מעשר
 חד לנפיה למעט מעשר
 ראשון שמתו כמיני:
 ואיכא ליקח לו ארון
 ומכריכו ח"ל רב הונא בר
 יהושע ממנו מנופו ומיהו
 האמת קי הוא דלרשינו
 ומכריכו ח"ל רב הונא ממנו
 למה ליקח לו ארון ומכריכו
 ח"ל ר"ה וי"א ליקח
 לו ארון ומכריכו דוקא.
 ח"ל רב הונא ממנו כמיני
 ואפילו מנופו וי"א ליקח
 לו ארון ומכריכו דלפ"ק:
 אחת מרומה טהורה ואחת
 מרומה טמאה. ומיהו
 דהסח בפרק כל פסולי
 המוקדשין אמרין אחת
 מרומה טהורה ואחת
 מרומה טמאה וי"ל דהא
 ויהא אחת הם דקאי גבי
 משמרת מרומתי דמיירי
 במרומה מרומה קאמר
 אחת מרומה טהורה ואחת
 מרומה טמאה ליה לנימנר
 דקאי אטמאה דהא לא שייך
 בטמאה שמו דלשברה
 אולם. אבל הכא דר"ל
 דלמר דממנה להסקיה מה
 מנשיבין קא דריש אחת
 מרומה טהורה וטמאה יחד
 דלילו מליה לאו מנוחה
 בשרים אלא מלין לא
 אכולין ולא שרפין:

מוסף רש"י

איש איש. מרע אהין
 והוא נרע או ז. לרבות
 את הערל. שאם כמנה
 שלא יאכל מרומה אם כהן
 הוא (מגינה ד): דכתיב
 קרא מרומה כמיני. דכתיב
 וכל השמש וטהר ואמר
 יאכל מן הקדשים והיינו
 מרומה דמיני ליה בטהר
 שמש (לעיל ע). שרפת
 אונן ומחוסר כפורים.
 כשרה. אלוהה קאי,
 היא ואין אונן אסור בה,
 ללא כמיני הך קראי אלא
 נקדש מנח (מבחיט יו).
 למדין ומשיבין. גרסה
 שיה שאלה מופנה משני
 נדיה אלא מזד אחד למדין
 ממנה אם אין להשיב. אבל
 אם יש להשיב משנין (שבח)
 קלא. ולעיל ע).

ונוסגין. תרומה וזכורים צבאר שני צבוע ככל שנות השמיטה אבל
 מעשר שני אין נהוג בג' וכו': ור' מאיר היא דאמר. בפרק יש
 מותרות (לקמן פה): מעשר ראשון אסור לזרים הלכן לענין עליות
 נמי חמור: אונן מוסר צברה. דקדשי צדק הדין היא ולא קדשי

אונן מותר בפרה. ללא גרע מטבול יוס וכו'ג. לאונן אסור
 במעשר וטבול יוס מותר היינו לאכילה אבל לנגיעה מרומה
 שרי: חכ"י גרים בקונט' שרפת אונן ומחוסר כפורים בשרה וגרים
 נמי תנא דיוסף הבבלי היא. ומדקדק דמדפליג אמתא לעיל במחוסר
 כפורים הוא הדין בערל לכשר וקשה

לר"י דמה ענין זה אלא זה דמשום
 דמכשר במחוסר כפורים (א) לא
 ימכר בערל ועוד ליייתי מצרימת'
 דלעיל דמכשרא צהדיא ערל או
 מדרבי אליעזר גריש פירקין (ד)
 ללא מרבה ערל כי טמא ולספרים
 דגרסי הכא שרפת ערל ומחוסר
 כפורים פסולה יוסף הצבלי אומר
 ערל כשרה מחוסר כפורים פסולה
 וגרסינו יוסף הצבלי היא הוה ניחא
 דמייתי מהכא ולא מההיא דלעיל
 דניחא ליה לאיתויי שם התנא דמכשר
 צהדיא אכל אמר ר"י דאי אפשר
 לגרס כן דצ"ב דזכמים (ד פ):
 מוכח דיוסף הצבלי ורבינו פליגי
 במחוסר כפורים וגרסינו נמי אונן
 במחוסר כפורים וגרסינו נמי אונן
 וזכמים (ד פ): ערל צהדי אונן
 הוה ניחא: **מה צפחה בו'.** ה"מ
 לנימנר שכן (א) פנקע"ס:

חד ג'וניה. [א] אל תאכלו ממנו נא
 דאי לא כתב ממנו ה"א דלמנוח
 ומכריס (ה) דכתב לעיל קאי:
מנין למעשר שני שנמא שמותר
לסוכו. דס"ר דאסור מוסר
 שמעבר בטומאה: **ליקח לו ארון**
ותכריכים. אע"ג דצהדיא דרשי' ליה
 להכי צמס' מעשר שני (פ"ה מ"ג)
 הכא (א) פריך דלמא דוקא להכי
 הוא דלמא אכל סיכה אסורה לפי
 שמעברו בטומאה ומשני דממנו מנופו
 דמשמע נמי סיכה: **תהא להסקיה**
תחת הערל. אע"ג דכפוק לל פסולי
 המוקדשים (מכרות ד פ לה. וטס) מוק'
 לה צמרומה מליה דבעיא שימור
 צמסקנה לא קאי התם הכי א"ר התם
 דריש ממשמרת ללא קאי אטמאה
 אכל לך קאי אכולהו מרומות:
 אינה

שוה וחד למאן דאמר בא הכתוב ליתן לך עשה אחר לא תעשה (א) איירי
 דכתיב נותר כתיב נמי ממנו ולמאן דאמר ליתן לו בקר שני לשריפתו איירי
 דכתיב עד בקר כתיב נמי ממנו תלתא³ ממנו כתיבי במעשר חד לגופיה וחד
 לדרבי אבתו א"ר יוחנן וחד לדריש לקיש דאמר ריש לקיש א"ר סמאי מנין
 למעשר שני שנמא שמותר לסוכו שנאמר³ ולא נתתי ממנו למת למת הוא
 דלא נתתי הא לחי דומיא דמת נתתי איזה דבר ששוה בחיים ובמתים הוי
 אומר זו סיכה מתקיף לה מר זוטרא וואימא ליקח לו ארון ותכריכים
 אמר רב הונא בריה דרב יהושע ממנו מגופו רב אשי אמר לא נתתי
 דומיא דלא אכלתי מה להלן מגופו אף כאן מגופו ואכתי מופנה מצד
 אחד הוא הניחא למאן דאמר⁶ למדין ואין משיבין אלא למ"ד למדין
 ומשיבין מאי איכא למימר הך דרבי אבהו מדרב נחמן אמר רבה בר
 אבוה נפקא⁶ דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מאי דכתיב וואני
 הנה נתתי לך את משמרת תרומותי⁶ בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת
 תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה ואמר רחמנא לך שלך תהא להסקיה
 תחת תבשילך: וכל הטמאים בו': מנא הני מילי א"ר יוחנן משום ר' ישמעאל
 אמר קרא איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב וגו' אי זהו דבר ששוה
 בזרעו

ואקדייקין כדומיהו צמי שרי: ואימא. לא נתתי ממנו למת לא קניתי ממנו ארון ותכריכים
 למת אפילו כשנמא דלא יכולתי לאכול ולא שניתי לדבר שאינו לאכילה והוא צרי המה הא לחי דומיא דמת נתתי
 ואשמועינן דאף על גב דמעשר טהור לא ניתן לאכילה וסיכה אם נטמא מותר לחלו לקנות ממנו חלוק: מופנה
 מצד אחד. דההוא דפסק מופנה לגזירה שיה אכל דמעשר כולו תלתא אכרכת להו: הניחא למאן דאמר. פלוגתא דרבי ישמעאל
 ורבינו היא בהמפלת צמס' נדה (ד פ כ): פד דרבי אבהו. דמפיק חד ממנו למישרי דלקה צמס' מרומה שנטמאת מדרב נחמן נפקא:
 צורעו